

::R0286 : strona 1::

STOPY JEHOWY

„Tak mówi Pan: Niebo jest moim tronem, a ziemia podnóżkiem moich nóg” - Iz. 66:1

W Piśmie Świętym, z którego pochodzi powyższy werset, słowo stopy jest czasami używane do przedstawienia stałego zamieszkania lub stanu odpoczynienia. Po zacytowaniu powyższego wersetu, święty Szczepan dodaje następujące słowa: „Albo jakie jest miejsce odpoczynienia mego?” - zamieszkania?

Bóg Jahwe używał swój podnóżek, zanim pojawił się grzech, od którego to czasu On wycofał swoją obecność, pozwalając, aby królował grzech i aby Szatan był „księciem (władcą) tego świata” (Jan 14:30). W znaczeniu pozafiguralnym On ustanowił Przybytek i Świątynię jako miejsce swego stałego przebywania wśród Izraelitów. Przez cały wiek Ewangelii, w wyższym i lepszym znaczeniu On był obecny w Ewangelicznym kościele tak, jak w ruchomym namiocie czyli w Przybytku, ale wkrótce chwała Świątyni czyli Jego obecności w Uwielbionym kościele - głowie i ciele - objawi się światu. Podczas tego chwalebego królowania kompletnego Chrystusa przedstawionego we figurze pokojowych rządów króla Salomona i pod cieniem tej wspaniałej świątyni z całą towarzyszącą jej mocą i chwałą, której figurą była tamta, zbudowana rękami, wszyscy ludzie na ziemi będą błogosławieni i przyprowadzeni do zupełnej harmonii z Panem Bogiem a wszelki grzech oraz każde przeciwstawienie się prawu zostanie unicestwione - wówczas cała ziemia wypełni się znajomością Pańską; pustynia zakwitnie i odludne miejsce rozraduje się. Wtedy ludzie wszystkich krańców ziemi przypomną sobie i zwrócą się do Pana Boga a chwała Pańska napełni całą ziemię.

W taki oto sposób Pan Bóg Jahwe przygotowuje i oczyszcza swój podnóżek, aby postawić na nim swoje nogi, aby Jego obecność sprowadzająca radość i błogosławieństwo mogła pozostawać z odrodzonym rodzajem ludzkim; dlatego więc czytamy oświadczenie Pana Boga Jahwe (Iz. 60:13): „(...) chcę uczcić miejsce, gdzie stoją moje nogi.”

Zgodnie z wyrażoną myślą, w Księdze Zachariasza, w Rozdziale 14:3, 5 mamy podany opis czasu i sposobu, w jaki Pan Bóg Jahwe postawi swoje nogi czyli zamieszka. Powyższe wersety oraz niektóre wcześniej cytowane, które stosowaliśmy do Ojca - Pana Boga Jahwe - często bywają mylnie odnoszone do naszego Pana Jezusa; i podczas gdy Pan Jezus oraz członkowie jego kościoła przy podporządkowaniu sobie wszystkich rzeczy (Filip. 3:21) niewątpliwie będą stanowili

aktywnych przedstawicieli Pana Boga Jahwe, faktem jest, że wspomniane tutaj dzieło jest dziełem wykonywanym przez Pana Boga Jahwe, odnośnie czego, hebrajski tekst nie dopuszcza żadnej wątpliwości.

Cytując powyższe proroctwo będziemy go też stosować: „Potem wyruszy Pan i będzie walczył z tymi narodami, jak zwykł walczyć w dniu bitwy.” Obraz umieszczony jest w „czasie wielkiego ucisku”, przypuszczalnie w jego końcowym okresie (być może, czytając to proroctwo, możnaby go odnieść do Roku Pańskiego 1914-go). Mamy pewność, że akcja toczy się podczas „dnia Pana” (w. 1), kiedy będzie miał miejsce pierwszy powrót Izraelitów do Palestyny. (jest oczywistym, że drugi i większy powrót nie nastąpi wcześniej aż po zakończeniu się wielkiego ucisku.) Izraelici będą pozostawali we względnym pokoju i bezpieczeństwie i stosunkowo wolni od ucisku, który w międzyczasie będzie szkodził, burzył i wyniszczał narody na ziemi. Ich zamożność i dobrobyt pobudzi zachłanność narodów, o których czytamy, że będą chcieli „brać łupy i grabić”, atakując „Izraelitów bezpiecznie mieszkających we własnym kraju” (Ezech. 38:8, 12).

Treść wersetu 2-giego wskazuje, że najpierw walka będzie skierowana przeciwko Jerozolimie; potem nadejdzie czas, kiedy Pan Bóg okaże swoją sprawiedliwość przeciwko narodom a swoją łaskawość swemu, od dawna uprzywilejowanemu ludowi. On nie demonstruje swojej mocy i nie walczy z narodami przez Pana Jezusa i świętych ukazujących się na górze w cielesnej zbroi, ale czytamy, że Bóg Jahwe walczy tak, „jak zwykł walczyć w dniu bitwy”. Kiedy w starożytności Pan Bóg walczył za Izraelitami, nie był On widziany żadnym innym sposobem jak tylko oczami ich wyrozumienia.

W taki oto sposób Anioł Pana wytracił mężów asyryjskich (Iz. 37:36); zmusił do ucieczki Medianitów (Sędz. 7:21) „i uderzając sławne narody wytracił możnych królów” (Ps. 35:10). I „jak” wtedy walczył za Izraelem, tak samo będzie działał przy ich wyzwoleniu. To ich wyzwolenie będzie tak wspaniałe i zauważalne, że oni rozpoznają Bożą moc i łaskę i otrzymają błogosławieństwo, będąc przyprowadzeni do stanu zbliżenia się do Pana Boga, z modlitwą i prośbą oni przyjdą do pełnego rozpoznania faktu, że jako naród, oni odrzucili i przebodli swego Odkupiciela. „Wtedy spojrzą (rozpoznają) na tego, którego przebodli” i wszyscy będą go opłakiwać (Zach. 12:8,10).

Werset 4: „Jego (Pana Boga Jahwe) nogi staną w owym dniu na Górze Oliwnej.” Jest to inny obraz ustanowionego panowania Boga Jahwe. Jak poprzedni opis wskazywał nam sposób zmanifestowania Izraelowi rządów Bożej ręki, tak teraz otrzymujemy wewnętrzny czyli duchowy wgląd do ustanowionego królestwa, nakreślonego przy użyciu odpowiednich symboli. Nogi Pana Boga Jahwe stojącego lub odpoczywającego – Góra Oliwna – jej położenie na wschód (czyli wschód słońca) od Jerozolimy (mieszkanie w pokoju) – rozpadnięcie się góry na dwie części – utworzenie się doliny, do której Izraelici będą uciekali, itd.; rozumiemy, że występują tu symbole, podobnie jak

w wersetach 6-tym i 7-mym wspomniany dzień Pański określony jest jako ciemny dzień. Ten dzień pozostaje ciemnym aż do zakończenia się tego okresu czasu ucisku lub do wieczora owego dnia ciemnego, wtedy „pod wieczór będzie światło”; to znaczy, że kiedy zakończy się dzień gniewu, Słońce Sprawiedliwości wejdzie z uzdrowieniem na swoich skrzydłach – niosąc błogosławieństwo moralnej i fizycznej odnowy.

Góra jest symbolem królestwa i Góra Oliwna mogłaby oznaczać Królestwo Światłości i Pokoju. Wtedy, w tym już rozpoczętym dniu Pana, Bóg Jahwe sam zamieszka w Królestwie światłości i pokoju. Wierzmy, że to dokona się przez Jego przedstawiciela Pana Jezusa, królującego i używającego swoją wielką moc. Rozumiemy, że organizacja jego kościoła – zmartwychwstanie zmarłych i przemiana żyjących członków do tego samego stanu (duchowych ciał) będzie organizacją królestwa, które swą wywyższoną mocą doszczętnie i niewidzialnie zdruzgotuje i zniszczy grzeszne systemy i rządy. (Na podstawie nauki Pisma Świętego taka organizacja królestwa rozpoczęła się w 1878 roku i zakończy się, gdy żyjący członkowie będą „gotowi.”)

Tak zaprowadzone królestwo jest oparciem dla nóg Pana Boga Jahwe i początkiem rządu, który będzie wydawał prawa, itd., dla kierowania i błogosławienia wszystkich ludzi. (Inną figurą jest Góra Syjonu)

Rozpadnięcie się góry na dwie części przedstawia dwie fazy królestwa Bożego: jedna wyższa, duchowa faza niewidzialnego królestwa, składająca się z Pana Jezusa i Ewangelicznego kościoła; inna, ziemską fazę królestwa składającą się z doskonałych istot cielesnych, widzialnych dla ludzkich oczów, którymi będą: – Abraham, Izaak, Jakub i wszyscy prorocy oraz wszyscy żyjący w minionych wiekach usprawiedliwieni przez swoją wiarę.

Dolina przedstawia miejsce łaski i ochrony uczynione i zagwarantowane tak przez niebiańską jak i ziemską fazę królestwa w mocy. Izrael jest przedstawiony jako uciekający do tego ochronnego i bezpiecznego miejsca. Wtedy oni rozpoznają tego, którego przebodli.

Ziemską fazę królestwa będzie więc widziana jako głównie izraelska. Zgodnie z Bożymi obietnicami, bezbożność zostanie odwrócona od Izraela (Rzym. 11:26) i oni staną się dziedzicami ziemi i obietnic łaskawie uczynionych Abrahamowi; wtedy członkowie cielesnego nasienia Abrahamowego, jako przedstawiciele Pana Boga Jahwe będą użyci do niesienia światu błogosławieństw kupionych przez Chrystusa, wyższe, duchowe nasienie tego, którego figurował Abraham – Pana Boga Jahwe.

Ta ziemską część królestwa poddana wpływom całego nieba ma się rozszerzać i rozrastać aż do napełnienia się nią całej ziemi a ziemscy królowie będą przydawać mu czci i chwały, postępując

zgodnie z jego prawami.

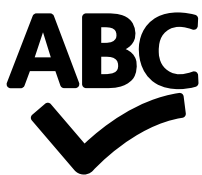
Te dwie części królestwa będą doskonale harmonizowały ze sobą; ziemską część będzie kontrolowana i kierowana przez niebiańską. Prawo wyjdzie z Góry Syjon, duchowej fazy a „słowo Pańskie z Jeruzalemu”, ziemskiej fazy (Iz. 2:3).

Chociaż we właściwym czasie ludzkość będzie mogła dostrzec ziemski element królestwa, którym będzie uwielbienie obejmujące całą ziemię, to jednak na początku królestwo nie będzie miało tego podwójnego charakteru (Najpierw, przed rozdzieleniem się Góry Oliwnej, Pan Bóg stał swymi nogami na całej, jednej górze). Tak więc czytamy, że będąc zapytany przez Faryzeuszów odnośnie przyjscia Królestwa Bożego, Pan Jezus odpowiedział: Królestwo Boże nie przyjdzie dostrzegalnie. Ani nie będą mówić: oto tutaj jest, albo: Tam! oto bowiem Królestwo Boże jest pośród was (Łuk. 17:20). Można powiedzieć, że królestwo Boże będzie wśród ludzi, ale jego nadejście będzie dla nich niewidzialne. Widzialna faza królestwa ma nastąpić dopiero po nadejściu i wykonaniu przez nie dzieła – podczas wieku Tysiąclecia.

O takie właśnie królestwo z jego obydwoma fazami (szczególnie o duchową, w której znajduje się nasze dziedzictwo) modlimy się słowami: „Przyjdź Królestwo twoje; bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi”. Oby już wkrótce nadszedł czas, kiedy będą ustanowione nogi Pana Boga Jahwe i chwalebny stanie się jego podnózek!

=====

— Październik i listopad 1881 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.